

Phần 2

Giông Tố

Út Liễu vừa chắt xong mớ lá sen, bông sen xuống xuống, định đi cho kịp con nước ròng xuôi ra chợ được nhanh thì nhìn thấy chiếc ca - nô chạy tốc độ thật cao đâm sầm vào như muốn đụng thẳng vào cô. Chưa biết ai trên ca - nô, Liễu đã kêu thét lên:

- Bộ không có mắt sao mà chạy đâm vô người ta vậy hả?

Trên ca - nô có mấy tiếng cười khả ó vang lên. Lúc này Liễu mới nhìn kỹ và chột giật mình.

- Cậu Ba Tình con ông Phủ Oai!

Biết cô gái đã nhận ra mình, Ba Tình cười lấy lòng:

- Giỡn chút chơi mà cô Út.

Chiếc xuống bị sóng đẩy từ chiếc ca - nô nên chông chênh qua lại suýt chìm. Những bó sen trên xuống rơi vãi xuống sông trôi nhanh theo dòng nước. Hoảng quá Út Liễu kêu lên:

- Bông sen của tôi tiêu hết rồi!

Ba Tình bất thần đẩy một tay em bên cạnh nhào xuống nước:

- Vớt lên cho cô Út mày!

Thằng đệ tử chơi với, uống đến mấy ngụm nước rồi mới bì bản bơi theo vớt mấy bó bông sen lên. Một đệ tử khác đứng trên ca - nô quay sang càu nhàu:

- Giá trị gì mấy thứ đó mà làm dữ vậy. Cậu Ba mua hết cả ghe này còn được nữa là...

Thằng đang bơi nói vọng lên:

- Mua luôn cô chủ nữa cũng xong!

Út Liễu giận lắm nhưng nghĩ có chửi nhau với bọn này chỉ thêm bực mình, nên vừa câu nhàu vừa xếp ngay ngắn hàng hóa, rồi quay lên nhà nói lớn:

- Con đi chợ đây, tí ơi!

Cô không chờ thu hồi lại mấy bó sen trôi dưới sông, định xô xuống ra thì Ba Tình đã đưa chân giữ lại:

- Sao lại vô tình vậy, cô Út. Nhà đang chớ khách mà...

Út xẵng giọng:

- Khách khứa nào đâu, ba tôi đang bệnh nằm trên đó.

Chỉ vào mình rồi lại chỉ ra một chiếc ghe lớn đang cập bến, Ba Tình tung từng:

- Đây là khách và con kia nữa. Bữa nay nhà đầy khách, mình là con gái lớn phải ở lại nhà lo trà nước chứ, cô Út.

Vừa lúc đó chiếc ghe bầu đã vào tới, mấy tay phu chèo ghe hách dịch nạt nộ:

- Tránh xuống qua một bên để tầu vô coi!

Hắn nói chưa dứt lời đã đâm sầm vào làm cho Út Liễu phải nhảy sang bên mới tránh khỏi cú va đập. Chiếc xuống bị bung ra ngoài sông trôi theo dòng nước chảy xiết Út la lớn:

- Mấy người muốn ăn cướp sao chứ! Chiếc xuống của tôi...

Ba Tình phải nạt tên đang còn ở dưới sông:

- Lội ra kéo xuống vô mày!

Từ trong ghe bầu có giọng chát chua của phụ nữ:

- Chuyện gì mà ồn ào vậy tụi bây?

Ba Tình cười trơ trẽn:

- Con dâu tương lai của má nó chào đó!

Chiếc ghe lớn đã ngừng hẳn, mấy tên phu ghe cột chặt dây và đứng dạt hai bên chờ. Trong ghe một phụ nữ tuổi trên dưới 50, ăn mặc lạ là sang trọng bước ra. Có hai con hầu theo cạnh. Bà ta đảo mắt lên bờ và dừng lại chỗ Út Liễu đứng.

- Ủa, đây là...

Ba Tình cười cười vừa nheo mắt:

- Út Liễu, con dâu của má đó!

Bà đốc Phủ Oai hơi nhú mày một chút, rồi khi nhìn kỹ gương mặt trái xoan, đôi má hồng hồng, đôi môi mọng như quả mận chín của cô gái, thái độ bà đổi hẳn:

- Con gái Tám Hạo đây hả? Chèn ơi...

Thấy mẹ có vẻ hài lòng, Ba Tình cười phá lên:

- Vậy má cứ cãi hoài, con người ta đẹp như vậy đó, chứ phải như...

Anh ta muốn nói... “đâu phải như con chần cái vợ lớn tôi ở nhà”, nhưng đã kịp dừng lại khi liếc sang Út Liễu.

Bà Phủ Oai được hai đứa hầu đỡ lên bờ. Bà đưa tay ngoắc Út Liễu:

- Lại tao coi mặt coi, con gì...

Ba Tình chen vô liền.

- Út... Út Liễu.

- Ờ con Út Liễu. Tên nghe cũng đẹp dữ...

Đúng ra Út không bước tới theo lệnh bề trên của bà ta, nhưng vì chỗ cô đứng đang lắc lư, bởi lúc này nhảy đại theo định chụp lại

chiếc xuống, nên chân trên chân dưới nước... Út đành phải bước lên một bước. Bà Phủ Oai nhìn cô một lần nữa rồi gật đầu:

- Ừ được.

Bà chỉ nói bấy nhiêu đó rồi bước thẳng lên nhà. Mấy tên phu ghe nịnh chủ nên chạy lên trước gọi to:

- Tám Hạo đâu ra đón bà Phủ?

Chú Tám bệnh hai ngày nay, còn đang nằm trên giường, nghe gọi nhưng không nổi, bảo thằng Út Chót:

- Ra coi ai đó con.

Thằng Út Chót chạy ra nhìn thấy người quá đông nên chạy trở vào nói lớn:

- Có bà nào đi với nhiều ông nữa vô nhà mình kia!

Bà Phủ Oai đã vào tận cửa, nhìn vào chẳng thấy ai liền hỏi:

- Nhà bộ chết hết hay trốn hết rồi sao không ai ta hết vậy? Vợ chồng Tám Hạo đâu?

Chợt nhìn lên tủ thờ thấy có ảnh chân dung của vợ Tám Hạo, bà ta kêu lên:

- Con này trả chưa hết nợ sao lại chết rồi? Còn thằng Tám Hạo...

Chú Tám đã nghe rõ, biết khách là ai, nên ráng lê bước ra.

- Dạ, chào bà Phủ tới chơi.

Bà Phủ Oai vẫn giọng trịch thượng:

- Ai rảnh rồi đâu tới đây chơi. Tới để đòi nợ.

Tám Hạo biết thế của mình nên xuống giọng:

- Vợ tôi mới mất, lại mất mùa liên tiếp, mà tôi đã làm công cũng chẳng được đồng nào dư. Đang định ra lạy ông bà Phủ để xin khất:

Bà Phủ Oai chanh chua:

- Lạy bà xong hay sao? Mà biết là đã nợ bao nhiêu rồi không?

Bà quay ra ngoài gọi:

- Tài Phú, đem sổ nợ của vợ chồng Tám Hạo vô đây rồi đọc cho nó nghe!

Tên Tài Phú riu ríu vâng lời, hấn giọng sổ đọc to lên:

- Mùa năm kia nợ 100 gia, năm ngoái nợ mới 150 gia, cộng lại cũ thành 350 gia. Mùa này là 130 gia, phạt tội trễ nãi công nợ 100 gia nữa. Tổng cộng là 580 gia!... Và còn nữa, còn tiền phạt bỏ ngang không ra ở đợ của vợ Tám Hạo, cộng lại quy ra lúa là 320 gia, vị chi tất cả là 900 gia.

Bà Phủ Oai hát hàm:

- Bữa nay cho trả phân nửa, một tuần sau trả hết, ý mà sao, Tám Hạo?

Chú Tám tối tăm mặt mũi, hai tai như ù đi vì những con số vừa nghe. Chú chỉ còn biết van xin:

- Con xin bà Phủ, ngàn lạy bà Phủ, vợ con vừa mới nằm xuống, con lại bệnh hoạn liên miên. Để vài bữa ráng hết bệnh, con sẽ xoay xở trả bớt...

Bà Phủ cười gằn:

- Thằng nói dễ nghe chưa! Mà biết 900 gia lúa là bằng bao nhiêu tiền không? Có bán hết mạng trong nhà này cũng chưa đủ trả!

Như đã có dự tính trước, bà ta quay ra hô to:

- Tụi bây còn chờ gì nữa không kéo sập cái nhà này cho tao!

Lũ đầu trâu mặt ngựa từ dưới ghe ào lên và đồng loạt kẻ gậy gộc, người dao kẻ rựa, chúng cùng lúc chặt, xô căn nhà lá vốn đã xiêu vẹo.

Chú Tám Hạo hốt hoảng kêu gào:

- Đừng bà Phủ ơi! Tội nghiệp vong hồn má sắp nhỏ. Xin trăm lạy bà! Ngàn lạy bà!

Chú đập đầu lạy lạy lạy đê, vậy mà mụ Phủ Oai vẫn tỉnh rụi, lại còn quay ra hô hét lũ gia nhân:

- Tụi bây chặt lâu quá thì cứ đốt cho rụi đi!

Một tên nghe lời, bật quẹt lên định châm vào vách lá, thì chợt hấn bị ngay một cú đá của ai đó, ngã lăn nhào ra.

- Năm Được!

Chú Tám vừa nhìn thấy Năm Được xông vào đã lên tiếng kêu, nhưng không còn kịp nữa. Chàng trai thật thà giờ bỗng dưng dũng mãnh lạ thường, vừa hạ xong tên đốt nhà, đã quay sang đá văng một tên khác đang cầm rựa.

Bị phản ứng bất ngờ, bọn gia nhân hơi chùng tay, nhưng bà Phủ đã quát lên:

- Tụi bây là đồ ăn hại, có một thằng tiểu tốt mà cũng để cho nó lộng hành sao!

Năm Được đã hạ thêm một tên nữa thì vừa lúc có một tiếng nổ thật to, đồng thời một tiếng rú thất thanh:

- Trời ơi!

Năm Được đưa tay ôm lấy bụng đầy máu, lão đảo ngã xuống. Người vừa nổ súng chính là Ba Tình. Trên tay hắn còn lăm lăm khẩu súng hai nòng đang bốc khói.

- Anh Năm!

Út Liễu quên cả hiểm nguy, bổ nhào tới ôm chầm lấy Được. Vết thương có vẻ khá nặng nên Năm Được lặn lội, máu thì càng lúc càng ra nhiều hơn.

- Quân sát nhân! Đồ khát máu!

Út Liễu vừa chửi gào to. Từ trong nhà chú Tám Hạo cũng ráng lét ra, chú thất thần nhìn Năm Được, giọng lạc hẳn đi:

- Trời ơi, thằng Năm...

Bà Phủ Oai không một chút động lòng, hất hàm bảo con trai:

- Mày bắn chi cho uổng đạn, để tụi nó chém cho mấy dao cũng đủ rồi.

Út Liễu bất chấp hiểm nguy, xóc Năm Được lên cố gắng kéo về phía xuống. Đặt Năm ngay trên đồng sen, thuận tay cô chụp một con dao còn để ở trên ghe bầu cầm ở tay, vừa đẩy xuống ra vừa đe dọa:

- Đứa nào ngăn cản tao sẽ tự sát liền cho bây coi!

Nhờ vậy Liễu đã đưa Được Năm ra giữa dòng. Rồi theo con nước trôi nhanh ra phía chợ. Nhìn Năm Được nằm im, Út Liễu vừa bơi xuống mà nước mắt trào tuôn như mưa...

* * *

Trở về nhà từ bệnh viện sau khi Năm Được qua cơn nguy kịch, Út Liễu sững sờ khi nghe Út Chót báo tin:

- Làng lính đã theo lệnh bà Phủ bắt ba đi rồi.

Nhìn mái nhà giờ chỉ còn đống đổ nát, Liễu nghe uất nghẹn trong lòng. Chợt nhớ ra cô hỏi em:

- Bàn thờ của má đâu?

Út Chót chỉ ra bụi chuổi sau nhà:

- Em đem ra để thờ ở ngoài đó.

Chót thuật lại đầu đuôi câu chuyện ở nhà từ lúc Liễu chở Năm Được đi:

- Chị đi rồi, bà Phủ giận sôi gan, ra lệnh đốt nhà lần nữa. Nhưng lần này ba là người đứng ra ngăn cản. Ba dang tay đứng chặn mấy tên hung ác lại và nói: “Đứa nào phá nhà thì trước hết phải giết tao trước đã”!

Một tên xông tới định chém thì chợt Ba Tình ngăn lại:

- Cần để ông ta sống để đứng làm chủ hôn chứ!

Hắn quay sang mẹ:

- Má phải để lão ta sống thì mình danh chánh ngôn thuận đưa con Liễu về nhà chứ. Má quên là hôm nay đến đây chỉ nhằm mục đích đó hay sao.

Bà Phủ lườm thẳng con háo sắc:

- Nó đẹp thì có đẹp, nhưng đâu đến nỗi mày phải lạy với tao với ba mày rồi còn năn nỉ con vợ mày ở nhà để đòi lấy con Liễu về nhà làm lẽ cho bằng Được! Thiếu gì con gái ở xứ này...

Ba Tình nheo mắt cười:

- Con Út Liễu ăn đứt tụi khác. Con mà không lấy được nó thì thề sẽ bỏ xứ này mà đi cho má coi!

Nhờ vậy mà tía mình được sống, nhưng bà Phủ vẫn ra lệnh báo lính làng tới bắt tía đi. Họ còn kết tội tía là làm loạn, cấu kết với gian đảng nữa.

- Ai là gian đảng?

- Là anh Năm Được đó. Họ nói anh Năm có chân trong băng cướp, giết người và quốc sự gì đó...

Út Liễu căm phẫn rít lên:

- Quân sát nhân còn ngậm máu phun người!

Đêm đó chị em Liễu che chắn những gì còn lại của ngôi nhà để ngủ. Bát nhang trên bàn thờ Thím Tám vẫn cháy và gần như suốt đêm đó Liễu không chớp mắt được...

Chẳng hiểu suy nghĩ gì qua đêm mà sáng sớm hôm sau Út Liễu bảo thằng Chót:

- Em qua nhà chú Hai ở đỡ, chị có việc phải ra chợ.

- Chị đi thăm ba hả.

Liễu gật:

- Chị sẽ tìm gặp ba và...

Cô bỏ lưng câu nói rồi xuống xuống đi luôn...